

DE DOOP, EEN BEGRAFENIS

Een preek uitgesproken op zondagochtend, 30 Oktober 1881, door C.H. Spurgeon, in De Metropolitan Tabernacle, Newington.

Of weet u niet dat wij allen die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat evenals Christus uit de doden is opgewekt tot de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in een nieuw leven zouden wandelen. Rom. 6:3-4

Ik zal niet ingaan op twistgesprek over deze tekst, hoewel sommigen de vraag hebben opgeworpen over kinderdoop versus gelovigendoop, of onderdompeling versus besprenkeling. Als iemand een consistente en leerzame interpretatie kan geven die afwijkt van de aanname dat onderdompeling van gelovigen de christelijke doop is, zou ik die graag zien. Zelf kan ik zoiets niet leveren, noch bedenken hoe dat zou kunnen. Ik ben tevreden met de gedachte dat de doop symboliseert hoe gelovigen in water begraven worden in de Naam van de Heere, en op die manier zal ik de tekst ook uitleggen. Als iemand daar anders over denkt, kan het toch interessant zijn om te weten wat wij onder de betekenis van de doopritus verstaan, en ik vertrouw erop dat zij de geestelijke betekenis niet minder belangrijk zullen achten, omdat zij van mening verschillen over het uiterlijke teken. Het zichtbare symbool is immers niet het belangrijkste in de tekst. Moge God de Heilige Geest ons helpen de innerlijke leer ervan te begrijpen.

Note: Dit sluit aan bij het begrip dat we deelgenoot van Christus worden door geloof, wat de kern van de christelijke doop uitdrukt.

Ik geloof niet dat Paulus hier bedoelt dat ongeschikte personen – zoals ongelovigen, huichelaars en bedriegers – moeten worden gedoopt in de dood van onze Heere. Hij zegt immers “zo ook wij”, waarmee hij zichzelf bij de kinderen van God schaaft. Hij doelt op degenen die recht hebben op de doop en er met een oprecht hart naartoe komen. Over hen zegt hij: “Weet u niet dat wij allen die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn?” Hij bedoelt zelfs niet te zeggen dat allen die op de juiste wijze gedoopt zijn, de volledige geestelijke betekenis ervan hebben begrepen; want dan

zou de vraag “Weet u niet?” overbodig zijn. Het lijkt erop dat sommigen gedoopt waren zonder de betekenis van hun doop duidelijk te verstaan. Zij hadden geloof en een sprankje kennis dat hen tot rechtmatige ontvangers maakte, maar ze waren niet goed onderwezen in de leer van de doop; misschien zagen zij er slechts een reiniging in, zonder de begrafenis te zien.

Ik ga nog verder en vraag me af of iemand van ons de volledige betekenis kent van de verordeningen die Christus heeft ingesteld. Wat geestelijke zaken betreft, zijn wij nog kinderen die op het strand spelen, terwijl de oceaan zich voor ons uitstrekt. In het beste geval waden we tot aan onze enkels, zoals onze kleintjes aan de kust. Enkelen onder ons leren zwemmen, maar dan nog zwemmen we waar de bodem gemakkelijk te bereiken is. Wie van ons heeft de kust al uit het oog verloren en zwemt midden in de Atlantische Oceaan van goddelijke liefde, waar onpeilbare waarheden onder ons golven en het oneindige ons van alle kanten omringt? O, moge God ons dagelijks meer leren van wat we al gedeeltelijk weten, en moge de waarheid die we tot nu toe vaag waarnamen, helderder en duidelijker tot ons komen, totdat we alle dingen in helder zonlicht zien.

Dit kan alleen gebeuren als ons eigen karakter zuiverder wordt; want wij zien naar gelang wat wij zijn, en zoals ons oog is, zo is ook wat het ziet. Alleen wie zuiver van hart is, ziet een zuivere en heilige God. Wij zullen zijn zoals Jezus wanneer wij Hem zien zoals Hij is, en wij zullen Hem nooit zien zoals Hij is voordat wij zijn zoals Hij. In hemelse zaken zien wij zoveel als wij in onszelf hebben. Wie geestelijk het vlees en bloed van Christus heeft gegeten, ziet dat in het heilige avondmaal; en wie in Christus is gedoopt, ziet Christus in de doop. Aan hem die heeft, zal gegeven worden, en hij zal overvloedig hebben.

De doop symboliseert de dood, begrafenis en opstanding van Christus, en onze deelname daaraan. De leer ervan is tweeledig. Ten eerste gaat het om onze symbolische vereniging met Christus: toen Hij stierf en werd begraven, gold dat namens ons, en dus werden wij met Hem begraven. Dit belichaamt de leer van de doop voor zover die een geloofsbelijdenis inhoudt. In de doop verklaren wij dat wij geloven in de dood van Jezus en dat wij willen delen in alle verdiensten daarvan. Maar er is nog een tweede, even belangrijke kwestie, en dat is onze verwezenlijkte vereniging met Christus, die in de doop wordt weergegeven, niet zozeer als een leerstelling van ons geloof, maar als een kwestie van onze ervaring. Er is een manier van sterven, van begraven worden, van opstaan en van leven in Christus die in ieder van ons tot uiting moet komen als wij werkelijk leden van het lichaam van Christus zijn.

I. Beschouw allereerst ONZE VERTEGENWOORDIGING IN CHRISTUS, gelijk die in de doop wordt geopenbaard als een waarheid des geloofs. Onze Heere Jezus is de Plaatsvervanger Zijns volks; toen Hij stierf, geschiedde dat voor hen en in hun plaats.

Hierin ligt de grote leer der rechtvaardiging: dat Christus onze zonden op Zich nam, in onze plaats trad als onze Borg, leed, bloedde en stierf, en aldus een zoenoffer voor de zonde bracht namens ons. Wij moeten Hem niet bezien als een afgezonderde Persoonlijkheid, maar als onze Vertegenwoordiger. Want wij zijn met Hem begraven in de doop tot de dood, opdat wij betuigen dat wij Hem aanvaarden als voor ons gestorven en begraven.

De doop als begrafenis met Christus beduidt allereerst, dat wij Zijn dood en begrafenis voor ons aanvaarden. Laten wij dit heden met ons ganse hart doen. Welke andere hoop blijft ons? Toen onze goddelijke Heere uit de hemelse hoogten neerdaalde en onze menselijkheid aannam, werd Hij één met u en met mij; en omdat Hij in mensengedaante verscheen, behaagde het de Vader de zonde op Hem te leggen, ja uw zonden en de mijne. Aanvaardt u deze waarheid niet? Stemmen we niet toe dat de Heere Jezus uw schuld draagt en voor u staat voor Gods aangezicht? “Amen! Amen!”, roepen wij allen.

Hij ging naar het kruis, beladen met al onze schuld, en leed daar in onze plaats – het lijden dat wij verdiend hadden. Het behaagde de Vader Hem te verbrijzelen in onze plaats; Hij liet Hem boeten en maakte Zijn ziel tot een offer voor de zonde. Willen wij Jezus niet van harte aanvaarden als onze Plaatsvervanger? Geliefden, of u nu met water gedoopt bent of niet, ik stel u deze vraag: “Aanvaardt u de Heere Jezus als uw Borg en Plaatsvervanger?” Want als u dat niet doet, zult u uw eigen schuld en lijden dragen, en zelf staan onder de blik van Gods toornige gerechtigheid.

Velen van ons zeggen heden in het hart:

*“Mijn ziel kijkt terug en ziet
de lasten die Gij droegt,
aan 't vloekhout waar Gij hing,
Hopende dat ook haar schuld daar was.”*

Door met Christus in de doop begraven te worden, belijden wij dat Zijn dood voor ons was. Wij waren in Hem en stierven met Hem; als teken van ons geloof onderwerpen wij ons aan het watergraf, gelijk Hij het gebod. Dit is de kern van ons geloof: Christus stierf en werd voor ons

begraven – oftewel Zijn plaatsvervanging, borgstelling en offer in onze plaats.

Zijn dood is de spil van ons vertrouwen: wij worden niet gedoopt in Zijn leven of voorbeeld, maar in Zijn dood. Hiermee getuigen wij dat al onze zaligheid ligt in Jezus' dood, welke wij aanvaarden als voor ons gestorven. Maar dat is niet alles; want als ik begraven moet worden, dan is dat niet zozeer omdat ik de plaatsvervangende dood van een Ander voor mij aanvaard, maar omdat ik zelf dood ben. De doop is een erkenning van onze eigen dood in Christus. Waarom zou een levend mens begraven moeten worden? Waarom zou hij zelfs begraven moeten worden omdat een Ander voor hem gestorven is? Mijn begrafenis met Christus betekent niet alleen dat Hij voor mij stierf, maar dat ik in Hem stierf, zodat mijn dood met Hem een begrafenis met Hem vereist.

Jezus stierf voor ons omdat Hij één is met ons. De Heere Jezus Christus nam de zonden van Zijn volk niet op zich door een willekeurige keuze van God, maar het was heel natuurlijk en passend en juist dat Hij de zonden van Zijn volk op Zich nam, aangezien zij Zijn volk zijn en Hij hun bondshoofd is. Het paste Christus om om deze reden te lijden – dat hij de verbondsvertegenwoordiger van Zijn volk was. Hij is het Hoofd van het lichaam, de Kerk; en als de leden zondigden, was het gepast dat het Hoofd, hoewel het Hoofd niet had gezondigd, de gevolgen van de daden van het lichaam zou dragen.

Gelijk er een natuurlijke band bestaat tussen Adam en allen die in hem zijn, zo is er ook een tussen de tweede Adam en hen die in Hem zijn. Ik geloof dat de daad van de eerste Adam mijn zonde is. Sommigen van u zijn het daar misschien niet mee eens, en ook niet met de verbondsbedeling, maar God heeft het zo beschikt en ik voel de gevolgen; daarom betwist ik het niet.

Zoals ik de zonde van vader Adam aanvaard en voel dat ik in hem gezondigd heb, zo aanvaard ik met grote vreugde de dood en het verzoenende offer van mijn Tweede Adam, en verblijd mij dat ik in Hem stierf en opstond. Ik leefde, stierf, hield de wet en voldeed aan de gerechtigheid in mijn Verbondshoofd. Laat mij in de doop begraven worden, opdat allen rondom mij zien dat ik geloof één te zijn met mijn Heere in Zijn dood en begrafenis voor de zonde.

Let hierop, kind van God, en vrees er niet voor. Dit zijn grote waarheden, maar vast en troostrijk. U bevindt zich nu tussen de golven van de Atlantische Oceaan, maar wees niet bang. Besef de heiligende werking van deze waarheid. Stel u voor: een man is ter dood veroordeeld wegens een ernstige misdaad. Hij sterft daarvoor, maar door een wonderbaarlijk werk van God wordt hij na zijn

dood weer tot leven gewekt. Hij keert terug onder de mensen, levend uit de dood. Wat zou zijn gemoedstoestand moeten zijn met betrekking tot die overtreding? Zou hij die misdaad opnieuw begaan, een misdaad waarvoor hij gestorven is? God verhoede het!

Hij zou moeten zeggen: “Ik heb de bitterheid van deze zonde geproefd. Ik ben op wonderbaarlijke wijze uit de dood, die zij bracht, opgewekt tot nieuw leven. Nu haat ik wat mij doodde en verafschuw het met heel mijn ziel.” Wie het loon van de zonde ontving, leert het in de toekomst te mijden. Maar u antwoordt: “Wij zijn nooit zo gestorven; wij ondergingen nooit de verdiende straf voor onze zonden.” Dat is waar. Toch komt wat Christus voor u deed op hetzelfde neer, en de Heere ziet het als hetzelfde. U bent zo één met Jezus, dat u Zijn dood als uw dood moet beschouwen, Zijn lijden als de straf voor uw vrede.

U bent gestorven in de dood van Jezus, en nu bent u door vreemde, geheimnisvolle genade weer opgewekt uit de groeve van het verderf naar een nieuw leven. Kunt u, wilt u, weer in zonde vervallen? U hebt gezien wat God van zonde vindt: Hij heeft er een afschuw van. Toen het op Zijn geliefde Zoon werd gelegd, spaarde Hij Hem niet, maar liet Hem lijden en doodde Hem. Kunt u terugkeren tot dat vervloekte ding dat God haat? Het effect van het grote leed van de Verlosser op uw geest moet zeker heiligend zijn. Hoe kunnen wij, die dood zijn voor de zonde, daar nog langer in leven? Hoe kunnen wij, die onder de vloek ervan zijn gekomen en de vreselijke straf ervan hebben ondergaan, de macht ervan nog verdragen? Zullen wij terugkeren naar dit moorddadige, gemene, vgiftige, afschuwelijke kwaad? Dat kan niet. De genade verbiedt het.

Deze leer is niet het einde van alles. De tekst spreekt ons aan met deze woorden: “Wij zijn met Hem begraven door de doop in de dood.” Waarom? “Opdat evenals Christus uit de doden is opgewekt tot de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in een nieuw leven zouden wandelen.” Begraven met Christus, ja! Maar om voor altijd dood te zijn? Nee, juist om met Hem te gaan waar Hij gaat.

Zie Hem, de Heere. Hij ging eerst het graf in, maar stond op de derde dag op uit de dood. Als wij één met Hem zijn, dan moeten wij dat ook volledig zijn: één met Hem in Zijn dood, in Zijn begrafenis, en ook in Zijn opstanding. Ben ik dan een dode? Nee, gezegend zij Zijn naam! Er staat geschreven: “Want Ik leef en u zult leven.” Het is waar dat wij in één opzicht dood zijn, “want u bent gestorven”; maar toch niet in alles, want “uw leven is met Christus verborgen in God.” Wie leeft in die verborgenheid kan niet helemaal dood zijn. Omdat ik één ben met Christus, ben ik ook wat Hij is:

een levende geest, zoals Hij een levende Heere is.

Wat is het toch een heerlijke zaak om uit de dood opgewekt te zijn, omdat Christus ons leven heeft gegeven. Ons oude leven onder de wet is ons ontnomen door het vonnis van de wet, en de wet beschouwt ons als gestorven. Maar nu hebben wij een nieuw leven ontvangen: het leven van de opstanding in Christus Jezus. Het leven van de christen is een leven in Christus. Ons leven is niet het leven van de eerste schepping, maar van de nieuwe schepping uit de dood. Nu leven wij in nieuwheid van leven, geheiligd, gerechtvaardigd en vervuld met vreugde door de Geest van God. Ons leven in het vlees staat ons vaak in de weg; onze kracht ligt alleen in Zijn Geest. Ons leven in het vlees houdt ons tegen; onze kracht ligt in Zijn Geest. Op de diepste en beste wijze is ons leven geestelijk en hemels. Deze leer moeten wij stevig vasthouden.

Ik wil dat u de kracht hiervan ervaart, want vanochtend streef ik naar praktische uitwerkingen. Als God ons een geheel nieuw leven in Christus heeft gegeven, hoe kunnen we dat dan leven alsof het nog ons oude leven is? Moet ons geestelijke leven lijken op ons vleselijke leven? Hoe kunt u, die dienaar van de zonde was maar vrijgemaakt door Zijn kostbare bloed, terugkeren naar die slavernij?

In uw oude leven in Adam leefde u in zonde en vond er plezier in; maar nu bent u gestorven, begraven en opgewekt tot nieuw leven. Kunt u terugkeren naar die armoedige elementen waaruit de Heere u verlost? Als u in zonde leeft, bent u ontrouw aan uw belijdenis, want u belijdt voor God te leven. Als u in wellust wandelt, vertrappt u de zalige leer van Gods Woord, die tot heiligheid en zuiverheid oproept.

U zou het christendom te schande maken als u, opgewekt uit de geestelijke dood, een leven leidt dat niet beter is dan dat van anderen en nauwelijks verschilt van uw eigen verleden. Allen die gedoopt zijn, hebben tegen de wereld gezegd: wij zijn dood voor haar en leven nu een nieuw leven. Onze vleselijke begeerten gelden nu als dood, want wij leven in een nieuwe orde. De Heilige Geest heeft een nieuwe natuur in ons gewekt; hoewel wij in de wereld zijn, behoren wij niet tot de wereld, maar zijn wij nieuwe schepselen, “geschapen in Christus Jezus”.

Dit belijden wij aan alle mensen: dat Christus stierf en is opgestaan, en Zijn volk met Hem. Daaruit volgt onze dood voor de zonde en ons leven voor God; wij willen deze waarheid laten zien door alles wat we doen en hoe we leven. Tot zover de leer: is die niet kostbaar? Als u echt één bent met Christus, zal de wereld dan zien dat u uzelf bevuilt? Zullen leden van een vrijgevig, genadig Hoofd

hebzuchtig en gierig zijn? Zullen de leden van een heerlijk, zuiver en volmaakt Hoofd verontreinigd zijn met de begeerten van het vlees en de dwaasheden van een ijdel leven? Als gelovigen werkelijk zo met Christus zijn verenigd dat zij Zijn volheid uitmaken, zouden zij dan niet zelf heilig moeten zijn? Als wij leven door middel van onze eenheid met Zijn lichaam, hoe kunnen wij dan leven gelijk de goddelozen?

Hoe komt het dat zoveel belijders een werelds leven leiden, voor zaken en plezier, maar niet voor, in of met God? Hoe is het mogelijk dat zoveel belijdende christenen een louter werelds leven leiden, een leven gericht op zaken en plezier, maar niet voor God, in God of met God? Zij strooien een beetje religie over een werelds leven en hopen zo dat te verchristelijken. Maar dat zal niet werken. Ik ben gebonden om te leven zoals Christus zou hebben geleefd in mijn omstandigheden; zowel in mijn privé-vertrek als op mijn publieke kansel ben ik gebonden om te zijn wat Christus in een soortgelijke situatie zou zijn geweest. Ik ben verplicht om aan mensen te bewijzen dat eenheid met Christus geen fictie of fanatiek sentiment is, maar dat wij door dezelfde principes worden beïnvloed en door dezelfde motieven worden gedreven.

De doop is dan een geloofsbelijdenis in daden, gelijk deze woorden getuigen: “Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat evenals Christus uit de doden is opgewekt .”

II. Doch ten tweede wordt in de doop ook een WARE VERENIGING MET CHRISTUS geopenbaard, welke meer een zaak van ERVARING is dan van LEER.

1. Ten eerste ervaren we bij de ware gelovige de dood als een levensechte werkelijkheid. “Of weet u niet dat wij allen die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn?” Het is in strijd zijn met alle wetten om mensen te begraven die nog in leven zijn. Zolang zij niet overleden zijn, mogen mensen niet begraven worden. Welnu, de christen is dood, — dood, ten eerste, voor de heerschappij der zonde. Telkens wanneer de zonde hem vroeger riep, antwoordde hij: “Hier ben ik, want u hebt mij geroepen.” De zonde heerste over zijn leden, en als de zonde zei: “Doe dit”, deed hij het, zoals soldaten die gehoorzaam zijn aan hun centurion; want de zonde heerste over alle delen van zijn natuur en oefende een opperste tirannie over hem uit. De genade heeft dit alles veranderd. Wanneer wij ons bekeren, worden wij dood voor de heerschappij van de zonde. Als de zonde ons beveelt, gehoorzamen wij niet, want wij zijn dood voor haar gezag.

Ja, de zonde komt nog aan – helaas wel – en vindt in ons die oude, gekruisigde verdorvenheid die

nog niet helemaal is uitgestorven. Maar ze heerst niet meer over ons nieuwe leven. Geprezen zij God: de zonde kan ons niet langer beheersen, al valt ze aan en doet ze pijn. “De zonde zal over u niet heersen. U bent namelijk niet onder de wet, maar onder de genade.”

We zondigen nog wel, maar nooit met instemming. Met welk een verdriet kijken wij terug op onze overtredingen! Hoe ernstig streven wij ernaar ze te vermijden! De zonde probeert haar onrechtmatig verkregen macht over ons te behouden, maar wij erkennen haar niet als onze heerser. Het kwaad dringt nu als een indringer en een vreemdeling bij ons binnen en richt een droevige ravage aan, maar zij troont niet meer in ons; zij is een vreemdeling, wordt veracht en niet meer geëerd en bewonderd. Wij zijn dood voor de heersende macht van de zonde.

Als de gelovige geestelijk met Christus begraven is, is hij dood voor het verlangen naar een dergelijke macht. “Wat!” zegt u, “hebben godvruchtige mensen dan geen zondige verlangens?” Helaas, die hebben ze wel. De oude natuur in hen verlangt naar zonde, maar de ware mens, de werkelijke Ik, verlangt ernaar om van elk sprankje of spoor van kwaad gezuiverd te worden. De wet in hun leden zou hen graag tot zonde aanzetten, maar het leven in hun hart dwingt hen tot heiligheid. Ik kan eerlijk zeggen dat het diepste verlangen van mijn ziel is om een volmaakt leven te leiden. Als ik mijn eigen beste verlangen zou kunnen vervullen, zou ik nooit meer zondigen. Hoewel ik helaas soms instem met de zonde en er daarom verantwoordelijk ben, verafschuwt mijn innerlijk de ongerechtigheid diep.

De zonde is mijn slavernij, niet mijn plezier; mijn ellende, niet mijn vreugde; bij de gedachte daaraan roep ik uit: “O, ellendig mens die ik ben! Wie zal mij verlossen?” In ons hart houdt onze geest onwrikbaar vast aan het goede, het ware en het hemelse, zodat de ware mens vreugde vindt in Gods wet en het goede najaagt. De hoofdstroom van ons verlangen en onze wil richt zich niet op zonde. De apostel leerde ons geen illusie toen hij zei: “Want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde” Voorts zijn wij ten tweede dood wat betreft de bezigheden en doelen van het zondige en goddeloze leven. Broeders, als er onder u zijn die beweren Gods dienaren te zijn, maar toch voor zichzelf leven, dan bent u geen ware dienaren van God.

Want wie werkelijk wedergeboren is, leeft niet voor zichzelf, maar voor God. Het doel van zijn leven is de eer van God en het welzijn van zijn medemensen. Dit is de prijs die voor de levendgemaakte mens is weggelegd, en daartoe streeft hij gedreven.

“Ik streef niet naar dat doel,” zegt iemand misschien. Welnu, dan zult u het gewenste einde niet bereiken. Als u de genoegens van de wereld of de rijkdommen daarvan najaagt, kunt u misschien de prijs winnen waarnaar u streeft, maar u kunt niet “de prijs onzer hemelse roeping in Christus Jezus” winnen. Ik hoop dat velen van ons eerlijk kunnen zeggen dat we nu dood zijn voor elk doel in het leven, behalve voor de heerlijkheid van God in Christus Jezus. We leven weliswaar in de wereld en we moeten leven als andere mensen, we moeten onze dagelijkse bezigheden voortzetten, maar dit alles is ondergeschikt en wordt in toom gehouden; onze doelen liggen hoger dan de veranderlijke maan.

De vlucht van onze ziel lijkt op die van een arend, hoog boven de wolken. Hoewel deze koninklijke vogel soms neerstrijkt op de rots, of zelfs afdaalt naar de vlakte, blijft zijn vreugde toch in de hoogte: daar stijgt hij boven de bliksem uit, boven het donkere hoofd van de storm, en ziet hij neer op alles wat aards is. Zo ook beweegt ons door genade geschonken leven voort — steeds verder en hoger. Wij behoren niet tot deze wereld, en de verplichtingen van de wereld zijn niet die de dingen waaraan wij onze edelste krachten wijden.

Nogmaals, wij zijn dood, in die zin dat we niet langer onder de leiding van de zonde leven. De begeerte van het vlees drijft een mens heen en weer. Hij bepaalt zijn koers aan de hand van de vraag: “Wat is het aangenaamst? Wat geeft mij het meeste onmiddellijke bevrediging?” De weg van de goddelozen wordt gestuurd door egoïstische verlangens, maar u, als ware christen, hebt een andere Gids: de Geest die u op het rechte pad leidt. Uw vraag is niet langer: “Wat geeft mij genot?” maar: “Wat is goed en aanvaardbaar in de ogen van de Allerhoogste?” Uw dagelijks gebed klinkt: “Heere, wat wilt U dat ik doen zal?” U leeft voor het onderricht van de Geest, die u in alle waarheid zal leiden. Tegelijkertijd bent u doof en dood voor de dogma’s van de vleselijke wijsheid, de tegenstrijdigheden van de filosofie en de dwalingen van trotse menselijke kennis. Blinde leidslieden die met hun slachtoffers in de greppel vallen, worden door u gemeden, want u hebt de weg van de Heere gekozen. Wat een gezegende gemoedstoestand is dit! Ik vertrouw erop, mijn broeders, dat we ons dit ten volle realiseren! Wij kennen de stem van de Herder en wij zullen geen vreemdeling volgen. Eén is onze leraar en wij onderwerpen ons begrip aan zijn onfeilbare instructies.

Onze tekst moet een zeer krachtige betekenis hebben gehad voor de Romeinen in Paulus’ tijd, want zij waren diep verzonken in allerlei verfoeilijke ondeugden. Neem een gemiddelde Romein uit die periode: in hem vond je een man die gewend was een groot deel van zijn tijd door te brengen in het

amfitheater, gehard door het brute schouwspel van bloederige voorstellingen waarin gladiatoren elkaar doodden om een feestend publiek te vermaken. Opgeleid in een dergelijke omgeving, was de Romein uiterst wreed en bovendien woest in het bevredigen van zijn lusten. Een verdorven man werd helemaal niet als onwaardig beschouwd; niet alleen edelen en keizers waren monsters van ondeugd, maar ook de openbare leraren waren onzuiver. Als degenen die als moreel werden beschouwd corrupt waren, kunt u zich voorstellen hoe de immorelen waren. “Geniet van het leven; volg de lusten van het vlees”, was de regel van die tijd.

Het christendom bracht echter een nieuw element binnen. Zie hier een Romein die zich door de genade van God heeft bekeerd! Wat een verandering is er in hem gekomen! Zijn burens zeggen: “Je was vanmorgen niet in het amfitheater. Hoe kon je het zien van de honderd Germanen die elkaar de ingewanden eruit rukten missen?” “Nee,” zegt hij, “ik was er niet; ik kon het niet verdragen om daar te zijn. Ik ben er totaal ongevoelig voor. Als je me zou dwingen om daar te zijn, zou ik mijn ogen moeten sluiten, want ik zou niet kunnen kijken naar moord gepleegd voor het vermaak!”

De christen ging niet naar plaatsen waar losbandigheid heerste; hij was zo goed als dood voor zulke smerigheid. De mode en gewoonten van die tijd waren zodanig dat christenen er niet mee konden instemmen, en dus werden ze dood voor de samenleving. Het was niet alleen dat christenen zich niet openlijk met zonde inlieten, maar ze spraken er met afschuw over en hun leven veroordeelde het. Dingen die de massa als een vreugde beschouwde en waarover men uitbundig sprak, gaven de volgelingen van Jezus geen troost, want zij waren dood voor zulk kwaad. Dit is onze plechtige belofte wanneer wij naar voren komen om gedoopt te worden. Wij zeggen door daden — die luider spreken dan woorden — dat wij dood zijn voor de dingen waarin zondaars vreugde vinden, en wij willen ook zo beschouwd worden.

2. De volgende gedachte bij de doop is de begrafenis. Eerst komt de dood, daarna volgt de begrafenis. Wat is een begrafenis, broeders? Een begrafenis is in de eerste plaats het zegel van de dood; het is het bewijs van overlijden. “Is zo iemand dood?”, vraagt u. Een ander antwoordt: “Wel, beste heer, hij is een jaar geleden begraven.” U vraagt niet meer of hij dood is als u weet dat hij begraven is. Er zijn gevallen bekend van mensen die levend begraven zijn, en ik vrees dat dit bij de doop helaas vaak voorkomt, maar het is onnatuurlijk en zeker niet de regel.

Ik vrees dat velen levend begraven zijn bij de doop en daarom zijn opgestaan en uit het graf zijn

gekomen zoals ze waren. Maar als de begrafenis echt is, is het een overlijdensakte. Als ik in alle oprechtheid kan zeggen: “Ik ben dertig jaar geleden met Christus begraven”, dan moet ik zeker dood zijn. De wereld dacht dat zeker, want niet lang na mijn begrafenis met Jezus begon ik Zijn Naam te prediken, en tegen die tijd vond de wereld dat ik erg ver heen was en zei: “Hij stinkt.” Ze begonnen allerlei kwaad te spreken tegen de prediker, maar hoe meer ik in hun neus stonk, hoe beter ik het vond, want hoe zekerder ik was dat ik werkelijk dood was voor de wereld. Het is goed voor een christen om aanstootgevend te zijn voor goddeloze mensen. Zie hoe onze Meester stonk in de achting van de goddelozen toen zij riepen: “Weg met hem, weg met hem!” Hoewel er geen verderf in de buurt van Zijn gezegende lichaam kon komen, werd Zijn volmaakte karakter niet gewaardeerd door dat verdorven geslacht. Er moet in ons dus sprake zijn van dood voor de wereld, en van enkele gevolgen van de dood, anders is onze doop ongeldig. Zoals de begrafenis het bewijs van de dood is, zo is de begrafenis met Christus het zegel van onze sterfelijkheid voor de wereld.

Maar begraven is ook het zichtbaar maken van de dood. Zolang de man binnenshuis is, weten de voorbijgangers niet dat hij dood is, maar wanneer de begrafenis plaatsvindt en hij door de straten wordt gedragen, weet iedereen dat hij dood is. Dit is wat de doop zou moeten zijn. De dood van de gelovige voor de zonde is aanvankelijk een geheim, maar door een openlijke belijdenis laat hij alle mensen weten dat hij met Christus is gestorven. De doop is de begrafenisrite waarbij de dood voor de zonde openlijk voor alle mensen wordt tentoongespreid.

Vervolgens is de begrafenis de afscheiding van de dood. De dode blijft niet langer in het huis, maar wordt apart geplaatst als iemand die niet langer tot de levenden behoort. Een lijk is geen welkom gezelschap. Zelfs het meest geliefde object kan na een tijdje niet meer worden getolereerd wanneer de dood zijn werk heeft gedaan. Zelfs Abraham, die zo lang met zijn geliefde Sara was verbonden, zegt: “Begraaf mijn dode uit mijn zicht” (Eng. vert. KJV). Zo is de gelovige wanneer zijn dood voor de wereld volledig bekend is: hij is geen prettig gezelschap voor wereldlingen, en zij mijden hem omdat hij een domper is op hun feestvreugde. De ware heilige wordt in de aparte klasse met Christus geplaatst, volgens Zijn woord: “Als zij Mij vervolgd hebben, zullen zij ook u vervolgen.” De heilige wordt in hetzelfde graf gelegd als zijn Heere; want zoals Hij was, zo zijn ook wij in deze wereld. Hij wordt door de wereld gezien als opgesloten in die ene begraafplaats van de gelovigen, om het zo te noemen, de plaats waar allen die in Christus zijn samen dood zijn voor de wereld. Voor hen geldt dit grafschrift: “Want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God.”

Het graf is de plaats – ik weet niet hoe ik het anders moet uitdrukken – van de definitieve rust van de dood. Want wanneer iemand is overleden en begraven, verwacht men niet dat hij ooit nog terugkeert. Wat deze wereld betreft, zijn dood en begrafenis onherroepelijk. Men zegt mij dat geesten op aarde rondwaren, en we hebben allemaal in de krant ‘De waarheid over geesten’ gelezen, maar ik heb mijn twijfels over dit onderwerp. Wat geestelijke zaken betreft, vrees ik echter dat sommigen niet zozeer met Christus zijn begraven, maar dat zij veel tussen de graven ronddwalen. Het doet mij verdriet dat dit zo is. De mens in Christus kan niet als een geest ronddwalen, omdat hij ergens anders leeft; hij heeft een nieuw bestaan gekregen en kan daarom niet mompelen en kuieren tussen de dode huichelaars om hem heen.

Zie wat ons hoofdstuk zegt over onze Heere: “Wij weten toch dat Christus, nu Hij is opgewekt uit de doden, niet meer sterft. De dood heerst niet meer over Hem. Want wat Zijn sterven betreft, is Hij eens en voor altijd voor de zonde gestorven, en wat Zijn leven betreft, leeft Hij voor God.” Als wij eenmaal uit dode werken zijn opgewekt, zullen wij daar nooit meer naar terugkeren. Ik kan zondigen, maar de zonde kan nooit meer macht over mij hebben; ik kan een overtreder zijn en ver van mijn God afdwalen, maar ik kan nooit meer terugkeren naar de oude dood. Toen de genade van mijn Heere mij greep en mij begroef, werkte Hij in mijn ziel de overtuiging dat ik voortaan en voor altijd een dode man voor de wereld was. Ik ben zeer verheugd dat ik geen compromis heb gesloten, maar mij volledig heb vrijgemaakt. Ik heb het zwaard getrokken en de schede weggegooid.

Vertel de wereld dat zij niet hoeft te proberen ons terug te halen, want wij zijn voor hen evenzeer verloren als wanneer wij dood waren. Het enige wat zij zouden kunnen krijgen, zijn onze lichamen. Vertel de wereld dat zij ons niet langer mag verleiden, want ons hart is veranderd. De zonde mag dan de oude mens die aan het kruis hangt verleiden, en hij mag zijn wellustige blik die kant op richten, maar hij kan zijn blik niet volgen, want hij kan niet van het kruis afkomen. De Heere heeft ervoor gezorgd dat de hamer goed werd gebruikt en Hij heeft zijn handen en voeten stevig vastgemaakt, zodat het gekruisigde vlees nog steeds op de plaats van verdoemenis en dood moet blijven. Het ware, het echte leven in ons kan niet sterven, want het is uit God geboren; evenmin kan het in de graven verblijven, want het roept naar zuiverheid en vreugde en vrijheid; en aan die roeping geeft het zich over.

3. We zijn nu aangekomen bij de dood en de begrafenis, maar volgens de tekst staat de doop ook voor de opstanding: "Opdat evenals Christus uit de doden is opgewekt tot de heerlijkheid van de

Vader, zo ook wij in een nieuw leven zouden wandelen." Let erop dat degene die in Christus gestorven en begraven is, ook in Christus wordt opgewekt. Dit is een bijzonder werk dat aan hem gedaan wordt. Niet alle doden worden opgewekt, maar onze Heer is "de eersteling van hen die ontslapen zijn"; Hij is de eerstgeborene uit de doden. Zijn opstanding was een uniek werk aan Zijn lichaam, waardoor Hij werd opgewekt. Dit werk, begonnen bij het Hoofd, zal zich voortzetten totdat alle leden er deel aan hebben, want –

*"Hoewel onze aangeboren zonden vereisen
Dat ons vlees het stof zal zien;
Zullen zoals de Heere, onze Verlosser, opstond,
Ook al Zijn volgelingen doen."*

Wat betreft onze ziel en geest is de opstanding al begonnen. Het is nog niet tot ons lichaam gekomen, maar het zal op de vastgestelde dag aan hen worden gegeven. Voorlopig is er een bijzonder werk aan ons verricht, waardoor wij uit de dood zijn opgewekt.

Broeders, stel u voor dat u dood en begraven was geweest, en bijvoorbeeld een nacht op de begraafplaats van Woking had gelegen, en een goddelijke stem u rechtstreeks uit het graf had geroepen terwijl de zwijgende sterren aan de open heide schenen – als u, zeg ik, rechtstreeks uit de groene grasheuvel was opgestaan, wat zou u dan een eenzaam wezen zijn geweest op de uitgestrekte begraafplaats te midden van de stille nacht! Hoe zou u op het graf gaan zitten en wachten op de ochtend! Dat is precies uw toestand met betrekking tot de huidige slechte wereld. U was ooit net als de andere zondaars om u heen, dood in zonde en slapend in het graf van slechte gewoonten. De Heere heeft u door Zijn macht uit uw graf geroepen, en nu leeft u temidden van de dood. Hier kan geen gemeenschap voor u zijn, want wat hebben de levenden gemeen met de doden?

De man daar op het kerkhof, die net tot leven is gewekt, zou onder alle doden om hem heen niemand vinden met wie hij zou kunnen praten, en zo vindt ook u geen metgezellen in deze wereld. Daar ligt een schedel, maar die ziet niets vanuit de oogkassen; en er komt geen spraak uit de grimmige mond. Ik zie een hoop beenderen in die hoek liggen: de levende kijkt ernaar, maar ze kunnen niet horen of spreken. Stel u voor dat u daar bent. Het enige wat u tegen de beenderen zou zeggen, is: "Kunnen deze dorre beenderen leven?" U zou een vreemdeling zijn in dat huis van verval,

en u zou zich haasten om weg te komen. Dat is uw toestand in de wereld: God heeft u opgewekt uit de dood, uit het gezelschap waarmee u vroeger omging.

Nu smee ik u, ga niet in de aarde graven, de graven openbreken om daar een vriend te vinden. Wie zou een kist openbreken en roepen: “Kom, je moet met mij drinken! Je moet met mij naar het theater gaan”? Nee, wij verafschuwen het idee om met de doden om te gaan, en ik huiver wanneer ik een gelovige zie die gemeenschap probeert te hebben met wereldse mensen. “Gaat uit hun midden weg, scheidt u af, raakt het onreine niet aan.” U weet wat er met u zou gebeuren als u zo zou worden opgewekt en gedwongen zou worden om dicht bij een lijk te zitten dat net uit het graf is gehaald. U zou roepen: “Ik kan het niet verdragen, ik kan het niet uitstaan”; u zou naar de windzijde van het afschuwelijke lijk gaan. Zo is het ook met een mens die werkelijk leeft voor God: hij kan daden van onrechtvaardigheid, onderdrukking of onkuisheid niet verdragen, want het leven verafschuwt het verderf.

Merk op dat, aangezien wij door een bijzonder werk uit de dood worden opgewekt, die opstanding plaatsvindt door Goddelijke kracht. Christus werd “uit de doden is opgewekt tot de heerlijkheid van de Vader”. Wat betekent dit? Waarom staat er niet “door de kracht van de Vader”? Geliefden, heerlijkheid is een groter en majestueuzer woord, want in de opstanding van Christus worden alle eigenschappen van God in al hun majesteit getoond. Daar zien we de trouw van de Heere, want Hij had verklaard dat Zijn ziel niet in de hel zou rusten en dat Zijn Heilige geen ontbinding zou zien. Daar was ook de liefde van de Vader zichtbaar. Het moet een vreugde zijn geweest voor het hart van God om het lichaam van Zijn geliefde Zoon weer tot leven te brengen.

Wanneer u en ik uit onze dood in zonde worden opgewekt, is het dus niet slechts Gods macht of wijsheid die zichtbaar wordt, maar het is “de heerlijkheid van de Vader”. O, te bedenken dat elk kind van God dat tot leven is gewekt, tot leven is gewekt door “de heerlijkheid van de Vader”. Hiervoor was niet alleen het werk van de Heilige Geest en Jezus nodig, maar ook “de heerlijkheid van de Vader”. Als zelfs de kleinste vonk van geestelijk leven geschapen moet worden door ‘de heerlijkheid van de Vader’, hoe groot zal dan de heerlijkheid zijn van dat leven wanneer het volledig volmaakt is en wij zullen zijn zoals Christus en Hem zullen zien zoals Hij is!

Hecht grote waarde aan het nieuwe leven dat God u heeft gegeven. Beschouw het als iets dat u rijker maakt dan een zee vol parels, groter dan afstammen van de hoogste prinsen. In u is aanwezig

wat alle eigenschappen van God vereiste om te scheppen. God kon een wereld scheppen door Zijn macht alleen, maar u moet uit de dood worden opgewekt door ‘de heerlijkheid van de Vader’.

Daarnaast is dit nieuwe leven volkomen nieuw. Wij moeten ‘in nieuwheid des levens wandelen’. Het leven van een christen verschilt wezenlijk van dat van andere mensen en ook van het eigen leven vóór bekering. Wanneer mensen het christelijk leven proberen na te bootsen, slagen zij er vaak niet in. Iemand kan bijvoorbeeld een brief schrijven waarin hij pretendeert gelovig te zijn, maar binnen een paar zinnen verradt hij zichzelf. Er is een soort vrijmetselarij binnen de Kerk die door de buitenwereld wordt geobserveerd, maar er is een geheim teken dat alleen echte christenen dragen en dat niemand kan imiteren. Een onbekeerde mens kan bidden en de Bijbel lezen als een christen, zelfs in uiterlijke zaken beter lijken, maar hij kent het geheim van het Goddelijke leven niet en kan het niet nabootsen. Het Goddelijke leven is zo geheel nieuw dat de onbekeerden geen voorbeeld hebben om na te volgen. In elke christen is het leven net zo nieuw alsof hij de allereerste christen was. Ook al is het in iedereen het beeld en de inscriptie van Christus, toch is er een geslepen rand of een aspect aan het echte zilver dat deze vervalsingen niet kunnen evenaren. Het is iets nieuws, iets ongekennds, iets fris, iets Goddelijks.

Ten slotte is dit leven een actief iets. Ik heb vaak gewenst dat Paulus niet zo snel was geweest toen ik hem las. Zijn stijl reist in zevenmijlslaarzen. Hij schrijft niet als een gewoon mens. Ik zou hem willen zeggen dat hij, als hij deze tekst in de juiste volgorde had geschreven, had moeten schrijven: “Zoals Christus door de heerlijkheid van de Vader uit de dood is opgewekt, zo zullen ook wij uit de dood worden opgewekt.” Maar zie, Paulus heeft al zoveel terrein gewonnen terwijl wij praten: hij is al bij “wandelen” aangekomen. Het wandelen omvat het leven, waarvan het het teken is, en Paulus denkt zo snel wanneer de Geest van God op hem rust, dat hij voorbij de oorzaak naar het gevolg is gegaan.

Zodra we het nieuwe leven ontvangen, worden we actief: we gaan niet zitten en zeggen: “Ik heb een nieuw leven ontvangen: hoe dankbaar moet ik zijn. Ik zal rustig genieten.” O nee. Zodra we leven, hebben we iets te doen, en we beginnen te lopen, en zo houdt de Heere ons ons hele leven bezig met Zijn werk; Hij staat ons niet toe om tevreden achterover te leunen met het simpele feit dat we leven, noch staat Hij ons toe om al onze tijd te besteden aan het onderzoeken of we wel of niet leven; maar Hij geeft ons de ene strijd na de andere te voeren; Hij geeft ons Zijn huis te bouwen, Zijn land te bewerken, Zijn kinderen te verzorgen en Zijn schapen te weiden. Soms voeren wij hevige

strijd met onze eigen geest en vrezen wij dat de zonde en Satan zullen zegevieren, totdat ons leven nauwelijks nog te onderscheiden is, maar het is altijd te onderscheiden aan de hand van onze daden. Het leven dat gegeven is aan hen die met Christus gestorven zijn, is een energiek, krachtig leven, dat altijd bezig is voor Christus en, als het kon, hemel en aarde zou bewegen en alle dingen zou onderwerpen aan Hem die het Hoofd is.

Paulus vertelt ons dat dit leven oneindig is. Als u het eenmaal hebt, zal het u nooit meer verlaten. “Wij weten toch dat Christus, nu Hij is opgewekt uit de doden, niet meer sterft.” Vervolgens is het een leven dat niet onder de wet of onder de zonde staat. Christus kwam onder de wet toen Hij hier was, en Hij nam onze zonden op Zich en stierf daarom; maar nadat Hij was opgestaan, werd er geen zonde meer op Hem gelegd. In Zijn opstanding zijn zowel de zondaar als de Borg vrij. Wat moest Christus doen na Zijn opstanding? Nog meer zonden dragen? Nee, alleen maar leven voor God. Dat is waar u en ik ons bevinden. Wij hebben nu geen zonden meer te dragen; die zijn allemaal op Christus gelegd. Wat moeten wij dan doen? Moeten wij elke keer als we hoofdpijn hebben of ons ziek voelen, uitroepen: “Dit is een straf voor mijn zonden”? Niets van dat alles. Onze straf is voorbij, want wij hebben de doodstraf ondergaan en zijn gestorven: ons nieuwe leven moet voor God zijn.

*“Het enige wat mij nog rest
Is liefhebben en zingen,
En wachten tot de engelen komen
Om mij naar de Koning te dragen.”*

Ik ga niet terug naar het graf van de geestelijke dood, noch naar mijn grafklaren van zonde; maar door Goddelijke genade zal ik nog steeds in Jezus geloven en van kracht tot kracht voortgaan, niet onder de wet, niet bang voor de hel, noch hopen de hemel te verdienen, maar als een nieuw schepsel, liefhebbend omdat ik bemind word, levend voor Christus omdat Christus in mij leeft, mij verheugend in de heerlijke hoop van wat nog geopenbaard moet worden op grond van mijn eenheid in Christus.

Arme zondaar, u weet niets van deze dood en begrafenis, en dat zult u ook nooit weten totdat u de kracht hebt om kinderen van God te worden, en die geeft Hij aan allen die in Zijn Naam geloven. Geloof in Zijn Naam, en het is allemaal van u. Amen en amen.

Vragen over de doop? Typ hieronder uw vraag!

